

[Rytter.]

dog at faa Retningslinierne trukket op, saa man kan se, hvilke Principper der følges.

Maa jeg først sige til den højtærede Minister, at jeg i Virkeligheden er glad ved at diskutere med den højtærede Minister i Dag. I Gaar var den højtærede Minister, forekom det mig, lidt langt nede, trykket af, at Talen var udarbejdet i Forvejen paa et Tidspunkt, hvor man ikke vidste, hvad jeg vilde sige, og derved selvfølgelig noget bundet af det, man havde tænkt, jeg muligvis vilde fremføre, men nu har den højtærede Minister taget til Efterretning det, som jeg faktisk har udtalt, og nu kan vi altsaa diskutere. Ministeren sagde altsaa, at jeg vilde have takket ham — for at blive i den Sprogbrug — under to Forudsætninger, for det første under den Forudsætning, at den højtærede Minister havde desavoueret sin Forgænger, Pastor Dahl, for det andet under den Forudsætning, at han ikke havde nævnt to Navne, som den højtærede Minister mener — og ikke med Urette — staar mig meget nær, Navnene Bruun-Rasmussen, og Appel. Under disse Forudsætninger vilde jeg have takket den højtærede Minister.

Dette beror paa en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg vilde nemlig se Ministeren som Socialdemokrat angribe sin Forgænger, som ogsaa var Socialdemokrat. Jeg synes ikke, det vilde være pænt, hvis Ministeren gjorde det, jeg synes, det er kønt, at Ministeren tager ham i Forsvar. Paa den anden Side er der ikke noget i Vejen for, at en Minister kan sige: Ja, jeg mener, at min Forgænger har haft god Grund til at gøre det, men som Forholdene har udviklet sig, maa jeg indrømme, at der er handlet forkert. Dette er ikke at desavouere ham, det er blot en Tilkendegivelse af, at som Tiderne har udviklet sig, og som man maaske ikke havde kunnet forudse paa det Tidspunkt, er der handlet forkert. I hvert Fald er det ikke andet, end hvad daværende Minister, Pastor Dahl, selv sagde, idet han undskyldte sig med, at paa det Tidspunkt kunde man ikke forudse, at det skulde gaa saaledes. Det er altsaa ikke en Desavouering, det er en Oplysning af Kendsgerningerne. (*Kirkeministeren* [Johs. Hansen]: Det Citat har jeg jo selv anvendt). Derfor forekommer det mig ogsaa mærkværdigt, at Ministeren formodede, at det var en Betingelse for min Tak. Nu siger den højtærede Minister det selv, saa behøver jeg ikke at dvæle mere herved.

Dernæst mente Ministeren, at jeg ikke vilde takke ham, fordi der blev nævnt to Navne, som jeg ikke holdt af at høre nævnt

i denne Forbindelse, nemlig Navnene Bruun-Rasmussen og Appel. Lad os saa tage dette Spørgsmaal op, saa at vi klargør det een Gang for alle — jeg troede for Resten, det var klargjort i mit første Foredrag. Den højtærede Minister hævder, at det samme, som kan bebrejdes Minister Dahl, kan ogsaa bebrejdes Bruun-Rasmussen. Det er ikke rigtigt. Til de Dispositioner, som jeg har bebrejdet den daværende Minister, foreligger der ikke Sidestykke for Bruun-Rasmussens Vedkommende. Jeg har spurgt det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (H. P. Johansen), om han ikke vilde nævne blot eet Eksempel paa, at vedkommende har disponeret over de kirkelige Fonds paa den Maade, som det her er sket, og det samme Spørgsmaal retter jeg til den højtærede Minister. (Afbrydelse af *Kirkeministeren*). Foreløbig er det mig, der har Ordet.

Med Hensyn til Paaligningen siger den højtærede Minister, at Bruun-Rasmussen ogsaa har Skyld. Den højtærede Minister vil lægge Mærke til, hvad jeg ogsaa gentog under mit andet Foredrag i Gaar, at det, jeg har kritiseret, er de retlige Dispositioner, som er foretaget med de kirkelige Midler. Jeg har gennemgaaet rent kronologisk Spørgsmaalet om Paaligningen, men jeg har ikke sagt et bebrejdende Ord i den Anledning, jeg har kun oplyst, at saaledes er det sket. Jeg har gengivet, hvorledes det udviklede sig under Kirkeminister Dahl, og jeg sagde, at man kunde maaske have set lidt mørkere eller lysere paa det, men selv gik jeg ud fra de faktiske Forhold. — Saa henviser Ministeren til — lad mig nu holde mig til det, da det er det, Ministeren tænker paa —, at Underskuddet voksede i rivende Tempo, da Bruun-Rasmussen kom til. For at vi kan blive klar over Situationen, skal vi saa ikke hellere tage Tallene. Efter at Appel var fratraadt og der var lavet Ligning for 1924—25, var Socialdemokratiet ved Magten i 1925—26 og 1926—27. Da Minister Dahl traadte til, var der et Overskud paa ca. 280 000 Kr., men dette Overskud forsvandt i Løbet af disse to Aar og blev til et Underskud paa 2,1 Mill. Kr. Saadan var Forholdet, da Venstre, da Bruun-Rasmussen kom til. Det nævnte Underskud paa 2,1 Mill. Kr. voksede i Løbet af de tre Paaligningsaar, han som Minister havde Ansvaret for, til 3,2 Mill. Kr., det vil med andre Ord sige, at det i de tre Aar voksede med 1,1 Mill. Kr., medens det i de to Aar, for hvilke Minister Dahl havde Ansvaret, løb op til 280 000 Kr., nemlig det Overskud, der forsvandt, plus 2,1 Mill. Kr. Hvordan kan saa den højtærede Minister